

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. Претплата се полаже у напред, и то најмање за пола године код свију полицијских власти и износи: 20 динара на годину за државна и општинска надлештва, а за све друге претплатнике у опште 12 динара годишње. За иностранство: годишње 24, полугодишње 12 динара у злату. Поједини бројеви „Полицијског Гласника“ не продају се. Рукописи се не враћају.

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника прве класе среза крајинског са платом коју је и до сада имао Алексу Давидовића, начелника исте класе среза грочанског, — по потреби службе;

за начелника прве класе среза грочанског Димитрија Жујовића, начелника средњег у пензији;

за начелника друге класе среза пчињског, са платом коју је и до сада имао, Милана Лазића, начелника исте класе среза параћинског, — по потреби службе;

за начелника друге класе среза нишког Тешмана Николића, вршиоца дужности начелника средњег у пензији;

за начелника друге класе среза параћинског Драгољуба Миливојевића, начелника средњег у оставци;

за секретара треће класе начелства округа крајинског, са платом коју је и раније имао, Михаила Стојковића, бившег комесара железничке полиције у Пироту, у рангу начелника средњег треће класе;

за секретара треће класе начелства округа тимочког Љубомира Кнежевића, начелника исте класе среза азбуковачког, — по молби;

за начелника треће класе среза азбуковачког Борђа Матића, секретара исте класе начелства округа топличког;

за секретара треће класе начелства округа топличког Живка Живковића, секретара исте класе начелства округа крајинског, — по молби; и

за секретара треће класе начелства округа крушевачког, са платом коју је и до сада имао, Др. Јанићија Јовановића, вршиоца дужности члана Управе вароши Београда у рангу средњег начелника, по старом треће класе, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 15. октобра 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за вршиоца дужности члана управе вароши Београда, у рангу начелника средњег треће класе, са платом коју је и до сада имао, Петра Банџића, начелника исте класе среза нишког, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 15. октобра 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника треће класе среза поречког Милорада Томића, начелника исте класе среза кључког, по потреби службе; и

за начелника треће класе среза кључког Живка Ристића, начелника исте класе среза поречког, — по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 15. октобра 1906. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I, на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Михаило Гудовић, секретар треће класе начелства округа крушевачког, на основу § 70. закона о чиновницима грађанског реда, — стави у пензију која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 15. октобра 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара друге класе среза рађевског Светислава Драговића, полицијског писара исте класе среза јадранског, — по молби;

за полицијског писара треће класе среза јадранског Милоша Антонића, полицијског писара исте класе среза мачванског, — по молби; и

за полицијског писара треће класе среза мачванског Петра Павловића, полицијског писара исте класе среза рађевског, — по молби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 15. октобра 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за начелника треће класе среза пожешког, са платом коју је и до сада имао, Живојина Белопавлића, секретара исте класе начелства округа пиротског, — по потреби службе; и

за секретара треће класе начелства округа пиротског Богољуба Вучићевића, начелника исте класе среза пожешког, — по молби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. октобра 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијског писара друге класе среза жупског Стојана Бабића, полицијског писара исте класе среза љубићког, по потреби службе; и

за полицијског писара треће класе среза љубићког Драгомира Нешковића, полицијског писара исте класе среза жупског, по потреби службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. октобра 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за полицијске писаре треће класе среза космајског: Витора Д. Крстића и Михаила Митровића, свршене правнике.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. октобра 1906. г. у Београду.

У
Н
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А

Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра унутрашњих дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Илија Поповић, полициски писар прве класе среза космајског, на основу §. 70. закона о чиновницима грађанског реда, — стави у пензију, која му по годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. октобра 1906. г. у Београду.

Указом Његовога Величанства Краља Петра I., на предлог Министра правде, а по саслушању Министарског Савета, решено је, да се:

да се Гаврило Милојковић, полициски писар прве класе среза космајског, на основу §. 76. закона о чиновницима грађанског реда, — отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. октобра 1906. г. у Београду.

Његово Величанство Краљ Петар I. благоволео је, на предлог Министра унутрашњих дела, поставити:

за физикуса округа врањског Д-р Ђоку Петровића, физикуса округа моравског;

за физикуса округа моравског, са седиштем у Ђуприји, Д-р Ђоку Јовановића, физикуса округа врањског, обојицу по потреби службе; и

за секретара санитетског одељења Министарства унутрашњих дела, Д-р Војислава Ж. Ђорђевића, секундарног лекара опште држ. болнице, по молби.

Из канцеларије Министарства унутрашњих дела, 17. октобра 1906. г. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ПИЈАНАЧКА ЉУБОМОРА.

(НАСТАВАК)

Пијаначка љубомора те врсте карактеристична је још и по томе, што се *сумња љубоморног мушкарца не односи увек само на његову венчану жену или бар на његову обичну ванбрачну суложеницу, с којом се саживео, него и на ма коју другу жену, на коју он, управо, и нема никаква права*; од које он, дакле, и не може и не сме ишчекивати полне љубави и полне верности. Тако се н. пр. по гдекада дешава, да хроничан потатор својом љубомором мучи какву јавну блудницу, или да у својој љубомори пребацује неморал и полну неискривост којој сасвим туђој жени из суседства, или чак и којој познаници из другог ког места. Шта више, има примера, где он сам своју жену, своју кћер или другу коју женску из својте у проституцију отера (наравно новца ради, да може пити), па да ипак за то у настуцу своје пијаначке љубоморе ту женску за неверство на одговор позива.... И то упада у очи, што љубоморни

пијанци у неким приликама износе за жртве своје љубоморе чудне и сасвим невероватне гласове: — да се н. пр. држе с очухом, са свекром, са братом, па чак и са рођеним оцем и т. д. Најпосле значајно је у том питању и то, што је обична појава, да стари, хронични потатори муче својом љубомором и своје млађе, *своју децу*, па чак и *своје рођене кћери* — а и то има свога основа већ у природи саме душевне поремећености пијанчеве. Познато је, да се хронични алкохоличари у страдном прохтеву за намирењем својих подних потреба не осврћу на оне међе, које у уређеном људском друштву постављају морални, обичајни и државни закони, него ће у свом болесном заносу полно насрнути и на своје најближе сроднице по крви, па баш и на своје рођене кћери. Иста та жица потаторске душевне растројености јавља се и у облику пијаначке љубоморе.

За ову врсту љубоморе карактеристично је и то, што се пијанци према особама, на које се њихова љубомора и сконцентрише, *сасвим другаче понашају, него обични нормални мушкарци у својој љубомори*. Судећи по оном необузданом афекту, којим потатор у свом пијаначком настуку на своју жену насрће, и по оном, у том стадијуму непоколебљивом убеђењу, којим он обично јавно и пред сваким о неверству своје жене говори, било би природно, да непрестано за тим тежи, како ће се тог недостојног стања у свом брачном животу опростити... али он зато нема довољно енергије и моралне снаге. На против: чим се раздражљиво дејство акутног алкохолног тровања у његовом телу изгуби — другим речима: чим се мало растрезни — љубоморан пијанац веће против осумњичене жене и њених уображених саучесника ништа предузимати. И не покушава, да доиста пронађе своје супарнике, како би се, као човек од части, с њима за нанету му срамоту разрачунао; не пребацује својој *„неверној“ жени њено издајство; не тражи развод брака од жене, за коју „зна да га подло с другима вара“* и т. д. Шта више: веома се често дешава, да — ван пијаничког настука — о томе неће ни да говори, ако га ко баш нарочито за то не упита — него је сад *„сасвим други човек“*. Жену, коју је н. пр. дан пре најгорим речима вређао; коју је срамотио, терао, тукао, злостављао, данас моли, мити и сзлеће, да све то заборави; — а децу, коју је прошле ноћи *„као туђу копилад“* из постеље дигао, да их испод *„свог поштеног крова“* на цичу зиму истера: — призива, грли и љуби као најнежнији отац... И то може трајати све дотле, док се и опет не напије, да му се она стара сумња и опет пробуди. Само ако толико пије, да је сваки дан напит; да се, дакле, управо *никако и не трезни*, може се десити, да пијаначка љубомора не подпусти — да нема ремисије — него да у том степену подједнако траје, док у једном пароксизму не заврши катастрофом ма које врсте: самоубијством, убијством или другим којим насилним, кривичним делом. До тога може доћи у сваком настуку пијаначке љубоморе, ма се пијанац често трезвио, и за

дуже времена трезан остајао, па за то и јесу таки пијанци опасни.

Колико хронични пијанци са пијаначком љубомором могу бити *толерантни према особама, на које сумњају* — нарочито кад нису под раздражљивим утицајем алкохола — показују ови примери, које наводе Крепелин (Kraepelin.¹) Један болесник, који је показивао знаке пијаначке љубоморе, причао је, како је себи у зиду избушио нарочите отворе, те на тај начин своју жену *„ухватио са њиховим зетом у блуду“*, а други опет, да је у расвитку зоре при отвореним вратима женине спаваће собе видео свога *„супарника са својом женом у постељи“*.... па ипак ни један ни други није ништа предузимао — ни против своје неверне жене, ни против њеног љубазника. *„То они никад не чине него касније о томе причају“* (Крепелин). Шта више: чисто су по гдекада изненађени и зачуђени, шта да одговоре, кад их ко упита, за што се у такој прилици нису са својим супарником *„разрачунали“*, кад су га на делу ухватили... Та особина љубоморних пијанаца подсећа на ону појаву, где поторне пијанице могу морално толико отупити и неосетљиве постати, да равнодушно — тако рећи — својим очима гледају, како им жена с другима скрнави брачну постељу. Шта више: они често и њу и своју (у пола) одраслу женску децу нарочито на блуд наводе, и намерно проституцији предају, само да до новца дођу, и својој страсти за пићем удоволе.

Најпосле карактеристика те врсте пијаначке љубомори јавља се и у томе, што се болесник, ако се сасвим пића окане, мало по мало ослободи те сумње — и од љубоморе излечи. Нарочито се то постижева у оним случајевима, где се пијанац тога ради лечи у заводима, у којима се одржава апстиненција од алкохола. Већ у прво време тог лечења почиње болесник увиђати своје *„заблуде“*... или порицати, да је икад на жену своју и сумњао... Кад га она посети, пресрета је врло љубазно; пише јој врло нежна писма и т. д. — али ипак зато *не криви себе*. Увек нађе неког изговора и неке извине својој ранијој *„страсти“*, као што то пијанци у опште раде. Изговор му је било у хладноћи његове жене, било у другим породичким приликама. Али чим би се и опет одао пићу, вратила би се пијаначка љубомора његова у истој оној мери и у истим оним облицима (ретко кад јаче и другаче), као што је и раније постојала.

III.

Многo ређи су случајеви, где се пијаначка љубомора јавља и у другом једном облику који је, истина, по свом пореклу и по својој правој природи сасвим сродан са оним ранијим, али се од њих разликује у начину, како се сама болест манифестује. И баш тога ради је тај облик пијаначке љубоморе за судску и судско-медицинску праксу од врло велике важности.

¹) Kraepelin: Psychiatric. — 7. Aufl. — 2. Band; Seite 132. — Leipz. 1904;

Као што смо видели, пијаначка љубомора ранијих облика иде, махом, у корак са непосредним дејством алкохола, и јавља се код хроничних пијанаца само у пијаначком заносу. Напротив: пијаначка љубомора ове врсте није везана само за оне моменте, кад је пијанац пијан или напунит, и не губи се упоредо са дејством алкохола, него прати болесника и у онај стадијум, кад се већ толико растрезни, да ни резидуалне појаве тога дејства не показује. Из оног алкохолног заноса пренесу му се обмане и у свесно стање његове душе; завладају њоме, и тако се фиксирају, да их се после ни пијан ни трезан не може опростити. Оне га, дакле, стално прате и кад се „освести“, и баш та сталност њихова је она црта у низу других појава, којом се тај облик пијаначке љубоморе знатно разликује од оних, доје смо до сада проучавали и као пролазне познали.

Још карактеристичнија разлика између ове врсте пијаначке љубоморе и оних ранијих истиче се у томе, што *варљиве идеје*, којима се љубоморан пијанац првобитно почео обмањивати, не остају усамљене и на оној мери, како су оне из које лажне представе или погрешне релације тренутно поникле, него се шире, и гранају, те најпосле *са неком консеквенцијом још и органско у једну целину везују*. Из малих и незнатних основа; из које сасвим обичне и неосноване самообмане, изазване варљивим представама и лажним опажањима или непосредним, погрешним релацијама за време самог пијаначког заноса, испреде такав болесник касније, кад се већ растрезни и „освести“, читав сплет доследно везаних самообмана у том истом правцу; изведе читав систем варљивих идеји исте врсте, и разради их тако, да привидно могу имати свога оправдања. Те варљиве идеје нису више само израз тренутног, пијаначким заносом помућеног схватања лажних или нејасних утисака и моментаних оцена њихових, него резултат правог, мирног, донекле баш и срећеног размишљања и дужег резонувања болесниковог, а тога — као што знамо — код оних ранијих врста пијаначке љубоморе није било. Тамо је самообмана болесникова остајала ваза на оној истој мери, како је одмах с почетка (у самом наступу алкохолног заноса) тренутно заснована, а овде се *даљом радњом душе болесникове развила и усавршила*. У оним облицима пијаначке љубоморе остају, дакле, пијанчеве самообмане, махом, *стационарне*, а у овом су, на против, *прогресивне*.

Ова последња појава је већ сама по себи разумљива — нарочито у једном правцу. Природно је и објашњиво, да ће и хроничан потатор, док је трезан и при свести (присебан), једну мисао — ма она била и ташта обмана — боље и свестраније промишљати, па и савршеније разрадити, него у оном стању, кад му је свест отровним дејством алкохола сасвим поремећена или тек помућена — само ако му из тога стања у свест пређе, те њиме и овлада. Нарочито ће то бити могућно у оним случајевима, где интелектуална страна потаторове природе остане

недодирнута, као што се то по гдекада дешава. Такав болесник, ослобођен непосредног дејства алкохола, а у власти својих интелектуалних снага, *моћи ће зачету сумњу свесно и доследно даље разрађивати*, па је најпосле и до краја извести.

Према томе су и поједини делови или моменти тог облика пијаначке љубоморе доста карактеристични и у многоме се разликују од сличних делова и момената оних ранијих облика те болести. Тако је по томе сасвим објашњиво, зашто н. пр. пијанчева сумња у верност његове жене код ове врсте пијаначке љубоморе није онако исто магловита, нејасна, неодређена, неотесана и „груба“, као што то беше у оним другим облицима, него у овим приликама добија одређеније и стварније основе, а финију, и разложнију обраду. Такав болесник не насрће на жену и не бежи је н. пр. да се она „с целим светом вуче“, да га „сваки час с другим вара“ итд. — као што смо то раније видели: — него му се заснована сумња у њену верност одмах упути извесним, доста одређеним правцем, и ако је тај правац погрешан. Она се сконцентрише махом на једну или више извесних, познатих особа, а ако не баш то, оно бар на неки тачно одређени круг њихов. У томе правцу болесник иде све даље и даље, а при сваком кораку остаје себи веран и доследан. Из тих обмана не да се извести, јер је „тврдо уверен“, да „зна шта ради“.

(наставиће се)

Д-р М. Јовановић-Батут

О КРИВОКЛЕТСТВУ

и осталим кривичним делима ове врсте.

(с обзиром на прописе Гл. XXVII. Казн. Зак. Краљ. Србије од 29. марта 1860. год. §§ 266 до 276 закљ., и на прописе IX. Одељка Казн. Зак. за царство Немачко од 15. маја 1871. године §§ 153 до 163 закључно).

нише М. С. Буричић,
члан касационог суда

(НАСТАВАК)

У обиму ове наше расправе ми ћемо се ограничити на то, да укажемо само на неке од разлога, које поменути писац узима за основицу оваквога груписања.

Тако он вели:

„Три велике забране, које су основица означеним кривичама ове су:

- 1) Истину или неистину доказивати са лажним доказним средствима.
- 2) Неистину доказивати са правим доказним средствима.
- 3) Спречити доказивање прикривањем правих доказних средстава.

Међусобни однос између трију врста казнивих повреда доказа (а те су три врсте: 1) кривоклетство, 2) лажна исправа и 3) повреда знакова, који за јавну достоверност служе) такав је: да повреда истинитости доказнога средства, готово увек стоји у вези са фалсификатом, у једној од двеју напред означених форми, а

и прикривање правих доказних средстава није ништа друго него извесан начин фалсификовања истих. У оба случаја функционису ова дејства само као основ за поштравање казне код фалсификата. Ну самостални деликти састоје се према томе једино ван фалсификата у радњама, којима се они производе.⁷⁾

У кратко речено Биндинг схвата појам доказивања у његовом најширем смислу и на томе основу све означене деликте ставља у једну групу, пошто радње, којима се оне производе, представљају у сваком случају фалсификовање доказа, па било то пред судом или другом надлежном влашћу (као код кривоклетства) или ван власти (као што то може бити код свију других деликта, ове групе. Тако дакле главни заједнички моменат свију деликта, стављених у ову групу, у томе је, што се свима њима врши кажњиви напад противу доказа, па били они употребљени пред влашћу или ван ње. Тако, по његовом схватању, и ван усних граница каквога процеса, по правилу се увек врши доказивање, кад год се појава потреба утврђивања каквих правних односа између два субјекта. И тако, управо ту, ван усних граница каквога конкретнога процеса наступа у великим масама доказивање за или противу некога, кога се то тиче. Тада се доказује: да постоји какав закон, подношајем оригинала или верног копијом у службеним новинама; да новац има праву важност, државним жигом, којим је он одоверен; фабрикант доказује његовим трговачким жигом, законски повлашћеним, да је роба његова а не кога другог лица и т. д.⁸⁾

Други писци обично стављају кривоклетство као кривицу, у опште противу државне управе, а посебице противу правосуђа.

Тако Лист вели:

„Законодавац не штити облик заклетве по себи, и оно што се са њим изједначава; он шта више казни кривоклетство само тада, када је заклетва положена пред судијом или пред влашћу, која је надлежна за примање заклетави. Тиме је дато правилно систематско схватање кривичних кривоклетства; она су управљена противу државне управе у опште, а посебице противу правосуђа, у колико ове узима за основицу својих одлука свечано потврђен исказ држављана.⁹⁾

Меркл вели:

„Тежиште кривоклетства непосредно лежи у доказној сили заклетве, учињене у законој форми, у погледу на правосуђе, а посредно у интересима, који од правосуђа зависе. С погледом на први значај заклетве, кривоклетство припада групи фалсификата, и због његовог односа ка правосуђу, оно припада деликтима противу правосуђа.¹⁰⁾

Овако утврђујући двојаки значај кривоклетства, Меркл је ипак ставио кривоклетство у групу деликта противу правосуђа.

⁷⁾ Биндинг стр. 101.

⁸⁾ Биндинг стр. 95.

⁹⁾ Лист стр. 706.

¹⁰⁾ Меркл стр. 405.

Олсхаузен вели:

»Како се повреда дужности за полагање заклетве (Eidespflicht) само тада казни, када је заклетва, као и остали слични деликти, учињена пред влашћу, то се она има сматрати као кривица, посредно учињена противу државе, кривица којом се доводи у опасност јавна управа, а посебице правосуђе.¹¹⁾

Од овога гледишта одступа Х. Мајер, који је учинио нарочиту поделу ових деликата. Тако он је у једну групу ставио фалсификат исправа, фалсификат новаца и кривоклетство. Ову групу он је назвао: деликти противу правнога саобраћаја. Ови деликти по његовом миљењу могли би се узети и као деликти противу јавне часности (Treue und Glauben) или противу publica fides, само би при овој подели више била истакнута морална неже ли правна страна деликта.¹²⁾

Хелшнер вели:

»Да лажна заклетва јавну часност (Treue und Glauben) вређа, не може подлежати сумњи, но ипак то не може бити од решавајуће важности за систематски положај кривоклетства и за питање које је право овде објекат кажњивог напада. Противу јавне часности иду сва дела којима се истина изопачава и други тиме варају, а околност, што се разна казнима дела слажу у равной моралној повреди истине, не може бити од битнога утицаја у кривично-правноме погледу. Са изузећем приватних деликта, учињених помоћу какве обмане, могу се као деликти противу јавне часности само такви узети, којима је главни моменат — не повреда права, учињена средством изопачавања истине, — већ само изопачавање истине. Њима се сигурност правнога саобраћаја доводи у опасност и тиме вређа publica fides, као неопходно друштвено добро. Са овога гледишта ставио је немачки казнени законик фалсификате новаца и исправа као деликте противу fides publica, при чему би могло доћи у питање, да ли се овој класи деликта не би имао дати и већи обим. Да је и кривоклетство способно да доведе у опасност сигурност друштвенога саобраћаја, на сваки начин истина је, али то не важи за све случајеве кривоклетства. Ну мора се сматрати да је погрешно, да се интерес уређенога правосуђа, за које је кредит заклетве битни услов, сматра као потчињен чувању publica fides. Не, посредни, него је непосредни предмет злочина интерес уређенога правосуђа или судска власт државе.¹³⁾

Наше је миљење, да и ако од правилнога систематизирања деликта, можда нема какве битне практичке користи, ипак у научноме смислу овај посао има несумњиве вредности. Најзад и сувремено

законодавство мора тежити и што правичнијем систематизирању деликта, јер тек кад сваки деликт у казненој системи дође на своје место, може бити говора о потпуној срећености казнога законодавства.

Што се тиче тачности изнетих погледа поменутих учених правника на положај овога деликта у казненом систему, ми напомињемо да нема одређене норме, која би била основица овога груписања. За то се груписање може учинити са разних полазних тачака и онда се, наравно добијају и разни резултати. Тако Биндинг, са изнетим његовим миљењем, остао је усамљен, а ипак по нашем схватању оно није без основа. Он је узео један битан а ипак свима деликтима, које је он ставио у једну групу, својствени моменат — казниму повреду правих доказа — било то у суду или код власти или ван ове, па је с погледом на овај битни и заједнички моменат учинио ново груписање означених деликата.

Већина других правника стављају опет кривоклетство у деликте противу правосуђа по томе, што исказ, утврђени лажном заклетвом, доводи у опасност правосуђе, јер је кривоклетство само онда казнимо, кад је учињено пред надлежном влашћу или судом, у цељи прибављања правнога доказа учињеноме исказу; према томе кад се положи заклетва на лажни исказ, даје се лажан доказ, а то очевидно шкоди правосуђу.

У осталом ми смо овде нарочито изнели гледиште Биндинга, као оригинално. Нека би се баш и узело да оно није тачно, ипак држимо да га је требало изнети, јер то доприноси потпуности овога предмета.¹⁴⁾

3) *Појам заклетве.* Под заклетвом се разуме тврђење истине уз позивање на Бога. Тако код свију врсти заклетви употребљују се речи »Заклињем се Богом« и при закључку »Тако мени Бог помогао.« Ну, све врсте заклетви у главноме се свode на то: да су понуђене или враћене или наложене (Zugeschoben, Zurückgeschoben oder Auferlegt).

Норме заклетви одређују процесуална права, како грађанско тако и кривично.

Према томе, да ли се прво полаже заклетва, па онда даје исказ, или се прво даје исказ, па после исти заклетвом утврђује, заклетве се деле на: промисорске (Voreid) и асерторске (Nacheid). Првима се обећава да ће се казати истина или да ће се нешто учинити или неучинити, а другима се утврђује истинитост већ изнетих факата или мњења.

По нашем процесуалном праву предвиђене су заклетве, и то по грађ. суд. поступку:

а) сведочка § 234.

б) парничарска: главна, допуњавајућа, вредност опредељавајућа и откривајућа. § 280.

¹⁴⁾ Признајемо да је штета што нисмо имали приручи ни доцнији Удбенк Биндинга ни дела Листова Meineid und Falsches Zeugnis Беч 1876. и Die Falsche Aussage vor Gericht. Грац 1877. Међутим зарад читалаца, који би имали Листово дело Die Falsche Aussage, ми ћемо га овде по другим писцима наводити и означавати са: Лист, Лажни Исказ.

в) заклетва вештака § 259.

Све су ове заклетве асерторске, сем заклетве вештака, која је промисорска.

Само главна заклетва може бити понуђена или повраћена — § 283. грађ. суд. пост. — све друге заклетве јесу наложене.

(наставити се)

ПРОЈЕКТ ЗАКОНА О УСЛОВНОЈ ОСУДИ.

(СВРШЕТАК)

Члан 2.

Ако осуђени на основу члана 1. учини које хотично кривично дело у времену за које је казна одложена и за исто буде осуђен, ма и доцније, на лишење звања, на затвор или на коју тежу казну, сматраће се да је одлагање извршења прве казне прекинуто, и обе ће се казне извршити нескраћене.

Ако је ново кривично дело нехатно извршено или ако је хотично, али је његов виновник осуђен на блажу казну од лишења звања или затвора, суд ће решити, по процени природе оба кривична дела: хоће ли се одложена казна одмах извршити или ће се извршење и даље одложити. Наће ли суд, да и извршење нове казне треба одложити, истом ће пресудом утврдити и рок томе одлагању.

Буде ли одлагање условљено накнадом штете, на протекне рок одређен за њу, а осуђени не плати, одложена ће се казна одмах извршити, осим ако су узрок томе биле околности, које се не могу њему приписати у кривицу. Суд ће моћи у том случају одредити нов рок за плаћање накнаде, а моћи ће досудити одлагање и без ње, ако би стекао уверење да осуђени није у стању да је плати.

Члан овај, као што се види, предвиђа три случаја, у којима се може наредити извршење условне суде:

а) ако је осуђени на ову осуду, у времену за које му је казна одложена, извршио хотично какво ново кривично дело, и за исто кажњен лишењем звања, затвором или којом тежом казном, као н. пр. робијом или заточењем.

б) ако је ново дело извршено нехатно, или хотично али је досуђена новчана казна, и

в) ако досуђена накнада штете није плаћена у одређеном року.

У првом случају досуђена условна осуда мора се опозвати, а у другом и трећем случају остављено је суду да ово цени.

Ни у пројекту ни у побудама ништа се не вели шта ће бити у оним случајевима кад осуђени није у стању да плати новчану казну, те му се с тога она мора заменити затвором (§ 28. Казног Законика), као и у случајевима кад је пресудом предвиђена и једна и друга од ових казни, али је несумњиво да и ови случајеви потпадају под други став исписаног члана.

¹¹⁾ Олсхаузен стр. 570.

¹²⁾ Мајер стр. 724.

¹³⁾ Хелшнер II., стр. 904.

Овде Хелшнер одаје хвалу Листу за то што је он јасно утврдио овај положај деликта у казненом систему и ако је Бернер још пре тога ту мисао изнео. Само он замера Листу, што овај вели да је кривоклетство кривица и противу државне управе, само за то, што се заклетва евенгуално може изузети и од стране друге које власти, а не само од суда.

Настаје питање: да ли је, с обзиром на несразмерну и у извесним случајевима неумесну примену новчане казне према осталим казнама по нашем Казненом Законнику, требало чинити тако знатну разлику — кад је реч о опозивању условне осуде — између казне затвора и новчаних казни, и ове последње сасвим изузети из случајева о којима је реч у II одељку чл. 2?

Неколико примера биће довољни, надамо се, да ће доказати, да овој разлици није било места с обзиром на наш Казнени Законик, односно на поједине случајеве за које он прописује новчану казну.

У глави XXV овог законика, у којој се говори о *преварама*, а у § 256. вели се ово:

„Кад занатлије, упражњавајући свој занат, превару учине, н. пр. кад они, који злато и сребро обрађују, без нумере и свог имена лажно злато или сребро продају, или га за чистије него што је продају, или кад они, који с драгоценостима тргују, лажно камење под право продају, казниће се *губитком грађанске части*, и новчано од сто до пет стотина талира, а поред тога одузеће им се и право, да свој занат самостално упражњавати могу. Ово право може им се одузети или за извесно време или за свагда.“

§ 284. из главе XXIX, која садржи одредбе о *казненом користољубљу*, гласи:

„Ко чинећи зајам или при другим теретним уговорима прекомерне користи за себе уговори, да се казни у следујућим случајима:

1. Кад ко са недораслима или под старатељство стављенима без саизволења њихових родитеља или старатеља претеране интересе или друге користи у уговору прикривено себи осигура и њи заиста оштети;

2. Кад он, да би другу страну преварио и себи веће користи него што је законом дозвољено прибавио, уговор тако начини, да друга страна право одношење између давања и примања није познавала, нити је по стању њеног знања и увиђавности лако познати могла.

Овакви лихвоимци не само што морају све оне користи, које су од горепоменутих лица прибавили, повратити им, него ће поред тога бити кажњени *новчано*. Новчана казна може се до три пут онолика осудити, колико од лихвоимца неправедно прибављене или намерене користи износе, а поред тога у *повтореном* случају затвором од три до дванајест месеци.“

У оба ова случаја кривац мора бити осуђен на новчану казну и с тога ће суд према јасном смислу одељка II. члана 2 пројекта, моћи да цени: хоће ли се одложена казна извршити или не, док ово ни у ком случају неће моћи чинити ако је кривац осуђен на казну *лишења звања* или *затвора*, па ма прва била последица оклевања у извршењу наредба административних власти (тач. 3. § 133.), а друга лаке *телесне повреде* (§ 173.), или *самоглашка* (§ 195.).

Несумњиво је, да су дела из §§ 256. и 284. неморалнија, па с тога по друштво и

опаснија, од дела из §§ 173 и 195. Казненог Законика, па ипак пројект ова друга дела односно њихове извршиоце сасвим лишава бенефиције да могу бити предмет судске оцене, у случајима о којима је реч у II одељку члана 2, док за прва то изрично наређује.

Држимо да је ово једна аномалија, и да би с тога требало збрисати сваку разлику — кад је реч о опозивању условне осуде — између казне лишења звања и затвора с једне, и новчане казне с друге стране, и оставити суду да цени: је ли друго дело, како по самој својој природи тако и по начину извршења, теже од првог, за које је условна осуда изречена? Разуме се, да се и у овом другом случају мора водити рачуна о погодбама из члана 1. за изрицање условне осуде у опште.

Члан 3.

Одлагање извршења казне затвора опозива се и онда, кад се над осуђеним по чл. 1. изрекне нова осуда за дело извршено пре прве пресуде. У томе случају изрећи ће се за оба дела кривична дела једна казна према одредби § 69. Казненог Законика. Исто важи и кад је одложена казна новчана, а суд за друго дело треба да изрекне робију.

Ако оба дела повлаче за собом новчану казну, или је прво доносило затвор а друго новчану казну, онда ће суд решити: хоће ли се одложена казна одмах извршити или ће се њено извршење и даље одложити.

И у овом члану, као што се види, реч је о опозивању осуде, али је између овог и претходног члана битна разлика у томе, што први говори о делима, која су извршена *после*, а други о делима, која су извршена *пре* изречене условне осуде.

Члан 4.

Протече ли време одлагања казне према члану 1., а суд не нареди њено извршење, сматраће се да није ни постојала.

Зато што се условно осуђени показао достојан подарене му бенефиције, па у остављеном року није учинио никакво ново кривично дело, и на овај начин дао доказа да се доиста поправио, закон му подарује још једну бенефицију, која се састоји у томе: *што се изречена осуда предаје потпуно заборава*, т. ј. *сматра се као да није ни постојала*.

Довољно су познате последице ранијих осуда по Казненом Законнику, па с тога о њима нећемо овде говорити, али ћемо скренути пажњу на једну одредбу из Закона о општинама, која ће најбоље показати сву тежину ових последица и у оним случајевима, кад човек није у сукобу са Казненим Закоником.

По чл. 114. Закона о општинама, за општинског деловођу, поред осталих услова, тражи се још и то: *„да никад није осуђиван.“*

Према овом наређењу, које је апсолутно и потпуно јасно, општинске деловође не могу бити ни она лица, која су као малолетна осуђивана, и ако због малолетства, а према § 58. Казненог Законика,

нису могла бити осуђена на губитак грађанске части.

Ова, и овој сличне одредбе, неће се ни у ком случају моћи примењивати на условно осуђена лица, пошто се чл. 4. изреком наређује, да се казна има сматрати као и да није постојала.

„Не узима се дакле, — вели се у побудама новог закона — да са истеком рока само казна отпада, не сматра се као да је казна издржана већ као да није ни постојала. Осуда ће се сматрати „као да није ни постојала“ значи, да изречена пресуда по истеку рока не може имати никакве штетне последице по осуђеног. Према томе, ако условно осуђени касније изврши какво кривично дело, због кога се противу њега и истрага поведе, искључен је поврат, т. ј. не може се узети, да је ово ново кривично дело у поврату извршено. Тако исто не може суд ником издавати уверење о осуди условно осуђеног, т. ј. условна осуда не може никако бити разлог на основу кога би се могло узети, да је осуђени рђавог владања.“

Члан 5.

Неизвршење казне према овом закону не ослобађа од плаћања судских трошкова и досуђене оштете. Оно не утиче ни на дејство споредних казни и неспособности, које престају тек са истеком рока одложене казне.

Члан 6.

Застарелост пресуде по овом закону не тече за време одложеног извршења казне.

Члан 7.

По прочитању пресуде којом је наређено одлагање извршења казне, председник суда ће објаснити осуђеном напред прописане одредбе и опоменуће га на озбиљност дужности које за њега из њих проистичу, нагласив му, да ће се изречена казна над њим извршити, ако би у одређеном року учинио што противно наређењима овога и других закона.

Члан 8.

Судови ће водити нарочити списак, у који ће се заводити ове пресуде, а пошто ове постану извршене слаће њихове изводе Министарству Правде, где ће се заводити у за то одређену књигу под насловом *Условне Осуде*.

Министар Правде прописаће ближе одредбе о вођењу ових спискова и ове књиге.

Члан 9.

Овај закон ступа на снагу 1. јануара 1907. године. Његове одредбе ће се применити и на кривична дела извршена и раније, у колико дотле нису пресуђена.

Чланови ови довољно су јасни и с тога не потребују никакво објашњење.

Ово је у најкрајим потезима циљ и суштина пројекта закона о условној осуди, којим ће се у наше кривично правосудје унети једна несумњиво корисна новина. Понављамо опет, желимо је да се не застане само на овом закону.

Д. Ђ. Алимпић.

ПОУКЕ И УПУТИ

Купац непокретног имања на јавној лицитацији дужан је да положи куповну цену, пошто буде претходно поступљено по § 507. грађанског судског поступка.

За наплату 1145 динара, колико је Тодор М., из Вел. Пчелице, имао плаћати Јовану Р., ондашњем, власт среза левачког, путем јавне лицитације на дан 22. августа 1899. године, продала је непокретно имање дужника Тодора, које је уступљено Вуку М., трговцу из Вел. Пчелица, као највише давшем лицитанту.

Противу ове продаје изјављена је била жалба јагодинском првостепеном суду, и после дужег времена суд је актом од 26. новембра 1904. године Бр. 21537 вратио среској власти акта овог предмета с напоменом, да је жалитељ одустао од жалбе.

На основу овога извештаја, среска власт сматрала је, да је продаја у сили остала, па је решењем од 26. новембра 1904. године Бр. 13733., позвала купца Вука, да куповну цену положи у року од три дана. Али како он није у остављеном му року, па ни после пет месеци, куповну цену власти положио, то је среска власт на штету његову одредила другу продају овог имања за 10-ти мај 1905. год.

Поводом одређене поновне продаје имања, купац Вук на протоколу од 26. априла 1905. године Бр. 4129, изјавио је код среске власти, да по наређењу није поступио и новац положио само зато, што је држао да није каква грешка до јагодинског првостепеног суда, па је чекао док се жалитељ по жалби одбије од тражења; али како се сада у томе уверио, то је молио да му власт куповну цену прими и одређену продају од извршења задржи.

По овоме среска власт је решењем од 26. априла 1905. године Бр. 4129, одлучила, да се од купца прими куповна цена са 6% интереса и да плати огласну таксу па кад то буде учинио, да се одређена продаја на штету његову од извршења задржи.

По жалби дужника Тодора, ово је решење поништило начелство округа моравског примедбама својим од 30. маја 1905. године Бр. 6492, нашавши, да купац Вук није могао новац полагати, већ је требало одредити продају на његову штету, сходно § 483. грађ. суд. поступка.

Кад су ове примедбе саопштене купцу Вуку, он је актом својим од 22. јуна 1905. године поднео у овереном препису: решење првостепеног јагодинског суда, решење Касационог Суда и рецелис по коме је решење Касационог Суда предато 13. априла 1905. године, из којих се прилога види, да је у оном времену, кад је позват да новац положи и одређена друга продаја, још вођен спор по овој продаји.

Среска власт, усвајајући примедбе окружног начелства и ценећи поднете доказе од стране купца Вука, узела је понова у оцену овај предмет, па је нашла:

1. да саопштење купцу Вуку, да куповну цену положи, није извршено сходно § 507. грађанског судског поступка, и

2. да решење о одређењу нове продаје није донето сходно § 484. грађанског судског поступка.

С тога је решењем својим од 25. јуна 1905. године Бр. 6406. известила дужника Тодора, да се поновна продаја, на штету купца Вука, не може одређивати, пошто је новац у законом року положио.

Ово решење одобрило је начелство округа моравског, а решење овог Министар унутрашњих дела.

По изјављеној жалби, Државни Савет одлуком својом од 3. октобра 1906. год. Бр. 6493. одобрио је решење Министра унутрашњих дела, а жалбу одбацио као неумесну.

Упражњена места општинских одборника у варошким општинама имају се попунити новим избором.

Према решењу суда општине књажевачке од 20. фебруара 1906. год. № 1067., од одборника и заменика, изабраних 15. јануара 1906. године, услед сродства — чл. 71. закона о општинама — нису уведена у дужност два одборника и два заменика.

Како у закону о општинама није предвиђено: на који се начин упражњена места одборника и заменика имају попунити, да ли новим избором, или по реду са оне кандидатске листе са које је место упражњено, то је одбор општински 26. марта 1906. године донео одлуку Бр. 2391, да се упражњена места одборника и заменика попуне по реду са оне кандидатске листе, са које су места упражњена, без новог избора.

Незадовољан овом одборском одлуком одлуком, Димитрије П., трговац из Књажевца, изјавио је жалбу непосредној надзорној власти, наводећи да је одлука одборска неправилна с тога, што одбор општински ни једним законским прописом није овлашћен да одређује и оглашава за изабране часнике општинске, већ је зато, по чл. 54. о. закона о општинама, једино надлежан бирачки одбор. Према томе да су се упражњена места имала попунити новим избором, а никако по реду са кандидатских листа, са којих су места упражњена.

Надзорна власт нашла је, да је одлука одборска умесна и у духу закона донета, јер кад је законодавац у опште изнео пропорционално начело избора одборника у варошким општинама, онда је природно и у духу закона о општинама донета одлука, да на место изабраних одборника код којих је наступио случај из чл. 71. закона о општинама, дођу одборници са њихове листе, који по реду иду. — Овде није случај избора одборника. — Овде није одбор узео на себе дужност бирачког одбора као што жалилац мисли, већ је овде један изузетан случај, о коме суд и одбор општински мора претходно да води рачуна, да није међу одборницима наступио; па ако је наступио, да у том случају одређује на њихова места друге одборнике, па зећи да сразмера одборника по кандидатским листама буде она, коју је бирачки одбор већ поставио.

— Са ових разлога, а на основу чл. 54. т. и чл. 152. закона о општинама, надзорна власт својим решењем Бр. 5120/906 год. одобрила је поменути одборску одлуку, а жалбу одбацила као неумесну.

Противу овога решења, Димитрије је изјавио жалбу Државном Савету, и у њој навео, да решење не одговара закону, поред раније наведених разлога, још и зато, што ни један законски пропис закона о општинама не прописује, да се упражњена места одборника попуњавају редом са кандидатских листа, већ се одборници бирају од стране општинског збора, и њихов избор проглашава бирачки одбор, а не општински одбор.

Државни Савет нашао је, да решење надзорне власти не одговара закону.

Ни једним прописом по закону о општинама није предвиђен случај, да су у варошким општинама упражњена места одборника и њихових заменика попуњавају лицима, која долазе одмах по реду у оној кандидатској листи, из које је одборник или заменик, и којег место има да се попуни.

Како дакле у закону о општинама нигде није нарочито предвиђено, како има у оваком случају да се поступи. — онда за таква упражњена места треба наредити нов избор.

С тога је Државни Савет, на основу чл. 170. закона о општинама поништио ожалбено решење надзорне власти.

Одлука Државног Савета од 26. септембра 1906. год. Бр. 6145. М. В.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Учињена су нам ова питања:

1.

Суд општине александровачке, актом својим од 25. августа ове год. Бр. 3902, пита:

»Да ли писари варошких општина морају, на смену, дежурати, ноћу с кметовима по вароши ради одржања реда и безбедности? Ако морају, онда каква им је дужност — могу ли они ухапсити оне, који пијанче, праве неред и туку се, као и оне, који у невреме лутају по варошици, ако на опомену не би одмах отишли својим кућама, па били ови познати или не?»

Моли се уредништво, за што скорије обавештење.

— На ово питање одговарамо:

Из чл. 115. закона о општинама, где су побројане дужности општинских деловођа — писара, не могу се извести за њих и те дужности, да они ноћу дежуррају са кметовима по вароши, ради одржања реда и безбедности.

Али, ако се у оскудици других органа, кметова, полиције и т. д. одреде нарочитом одлуком општ. суда, да и то раде, па се они сами против тога не буду жалдили, да то питање расправе надлежне власти, онда они сами пристају на једну дужност више и треба да је савесно врше.

У тој улози, они не могу имати права која имају председници и кметови по чл. 109. и 110. зак. о општинама, нити кога осуђивати на затвор.

У колико се, пак, укаже неодложна потреба, да кога притворе, употребљујући ово као меру или да се отклони какво кажњиво дело или осујети бегство каквога кривца или сумњивог човека, то треба да буде саображено наређењима из главе II. и XI. кривичнога закона.

II.

Суд општине грачачке, актом својим од 15. августа ове год. Бр. 1380, пита:

„Решењем суда и одбора ове општине, од 28. маја тек. год. Бр. 962, постављени су нови стараоци цркве грачачке, пошто је дотадашњим стараоцима протекло закони рок.

На овај нови избор не пристаје свештеник, и ново изабране тудоре неће да уведе у дужност, тражећи да се врате пређашњи. Али како се и сами пређашњи тудори неће да врате, то сада тас у цркви купи црквени клисар.

Моли се уредништво за обавештење: да ли је суд са одбором надлежан да сам бира и поставља црквене тудоре, или дотични свештеник може да узме кога хоће да дужност тудора врши?“

— На ово питање одговарамо:

По тач. 5. измењеног чл. 43. закона о црквеним властима источно-православне цркве црквене стараоце — тудоре — бира суд и одбор у договору са местним свештеником, па се овај избор доставља, преко протојереја, Духовном Суду на одобрење.

Према овоме, ако избор тудора, о којима је реч, није извршен договорно са свештеником, нити је овај избор одобрен од стране Духовног Суда, онда свештеник има разлога што не уводи у дужност новоизабране тудоре.

Интерес је и општине и цркве, да се то питање уреди на леп начин и споразумно између општине и цркве, па за то нека суд учини корак у томе правцу, који ће несумњиво бити прихваћен од свештеника.

III.

Суд општине рајковачке, актом својим од 14. августа ове год. Бр. 828. пита:

„У канцеларији овога суда — пред општинским судом, — два грађанина ове општине поравнала су се односно трампе непокретног имања, које вреди 1000 и више динара.

У овом поравњењу овластили су један другог, да се могу у свако време убаштинити на трампењено имање.

Суд општински моли уредништво и пита: да ли ово поравњање, извршено пред овим судом, има какве вредности, нарочито кад би, поводом одустанка једне стране, ово дошло на оцену првостепеном суду.

Исто тако, да ли би оваква поравњања имала вредности кад би била учињена са оним лицима која немају довољно земље,

колико им штити §471 грађ. суд. поступка?“

— На ово питање одговарамо:

По § 6. тачке в. грађ. суд. поступка, општински судови могу равнати парничаре само за суме до 200 динара.

Према томе, поравњање извршено између дотичних лица за имање, чија вредност прелази 1000 динара, и ако је оверено од стране тог суда, нема законске вредности ако би која страна одустала од истог.

Општински судови дужни су, по званичној дужности да пазе на границе своје надлежности, па да никад не примају послове који премашају њихову законску надлежност.

Поравнења извршена са лицима, која немају онолико имања, колико по § 471. грађ. суд. поступка не могу ни сама отуђити, такође немају законске вредности, све и ако су учињена пред општинским судом.

На ову врсту поравнења општински судови морају нарочито да пазе и осуђивају их, јер отуђивања имања на овај начин и изигравања наређења § 471. грађ. суд. поступка могу донети законску одговорност оним општинским часницима, који су на овоме послу суделовали.

IV.

Суду општине ошљанске, на његов акт од 20. августа ове год. Бр. 1036, одговарамо: да му се не може дати тражено обавештење, пошто би се тиме њему одузело право самоопредељења у већ поведеном спору.

Кад год од сада тражи обавештење о чему, нека не износи конкретни случај, него нека начелно поставља питања.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

УХВАЋЕН

Драгомир Надрљански, ковач из Јагодине, за којим смо изнели потерницу и фотографију у прошлом броју „Полицијскога Гласника,“ ухваћен је, те је престала потреба за његовим тражењем. — Денеша начелника среза беличкога Бр. 17534.

ТРАЖИ СЕ

Јевђенија Јанковића — Јуришића, из Риљаца у срезу левачком, тражи начелник среза трстеничког ради извршења једне пресуде над њиме. Нека га полицијске и општинске власти потраже у својим домаћима и пронађеног упуते поменутом начелнику с позивом на Бр. 17217.

ПОТЕРЕ

Велимир Николић, келнер, одговара за крађу новаца код начелства округа чачанског, али се налази у бегству. Он је родом из Гу-

бина Дола у срезу ужичком, стар 19 година, малог раста, у лицу приомањаст, косе смеђе, у одећу грађанском. Нека га све полицијске и општинске власти живо потраже и пронађеног стражарно спроведу поменутом начелству с позивом на Бр. 10697.

Живко Ацковић, звани „Муја“, циганин, у друштву са Живојином С. Јовановићем и Драгољубом Ј. Гајићем, из Осипаонице, 9. тек. м-ца убио је Јована Лукића, циганина из Осипаонице. По извршеном убиству сва су тројица побегли незнано куда. Живко је стар 21 годину, средњег раста, округлог лица, испалих јагодица, крупних крвавих очију, носав; Драгољуб је стар 18 година, висок, смеђ, носав, дугуљаста, сува лица; Живојин је стар 19 година, средњег раста, погурен, плав, округла лица, великог носа, риђе косе. Сва су тројица у половном, сукненом сељачком одећу, са ердељским шубарама на глави. Живојин носи за појасом белокори револвер. Препоручује се свима полицијским и општинским властима, да за убицама најживље трагају и пронађене под јаком стражом упуते начелнику среза подунавског с позивом на денешу Бр. 16248.

Костадинка — Дина жена М. Станковића, из Држановца у срезу добричком, осуђена апелационим судом на смрт због убиства и других злочинних дела, ноћу између 16. и 17. тек. м-ца побегла је из притвора првостепеног лозничког суда. Костадинка је омаленог раста, ситна, у лицу плава, носав право и шиљатог, очију плавих, косе плаве. На себи има од одеће: реку од жутог поркета, шарену памуклију од китајке, две вулене сељачке сукње, жућкасту шамију и женске ципеле са високим федерима и штиклама. У ранијем животу, пре овога притвора, издавала се под именима: Мариола, Мара, Зорка и Тодора, а више пута је падала затвора. Ближи опис њених дела налази се у 25. броју „Полицијскога Гласника“ од

ове године. Износећи фотографију Костадинкину, министарство унутрашњих дела препоручује свима полицијским и општинским властима да за одбеглом Костадинком најживље трагају и пронађену под јаком стражом спроведу левачком суду с позивом на денешу Бр. 22399.

Љубомир С. Вучковић, земљоделац из Далинаца у срезу сврљинском, одговара код начелника среза сврљинског за насилно одвођење и силовање, али се налази у бегству. Он је стар 33 године, висок, премоњаст, обријане браде и бркова, на глави носи шубару. Пронађеног ваља стражарно спровести поменутом начелнику с позивом на депешу Бр. 11547.

Костандин Стојановић, из Кушијева, који је био у притвору код начелника среза моравског округа пожаревачког због паљевине, побегао је 17. т. м-ца. Нека га све полицијске и општинске власти најживље потраже и о резултату трагања извести поменутом начелнику с позивом на депешу Бр. 13802.

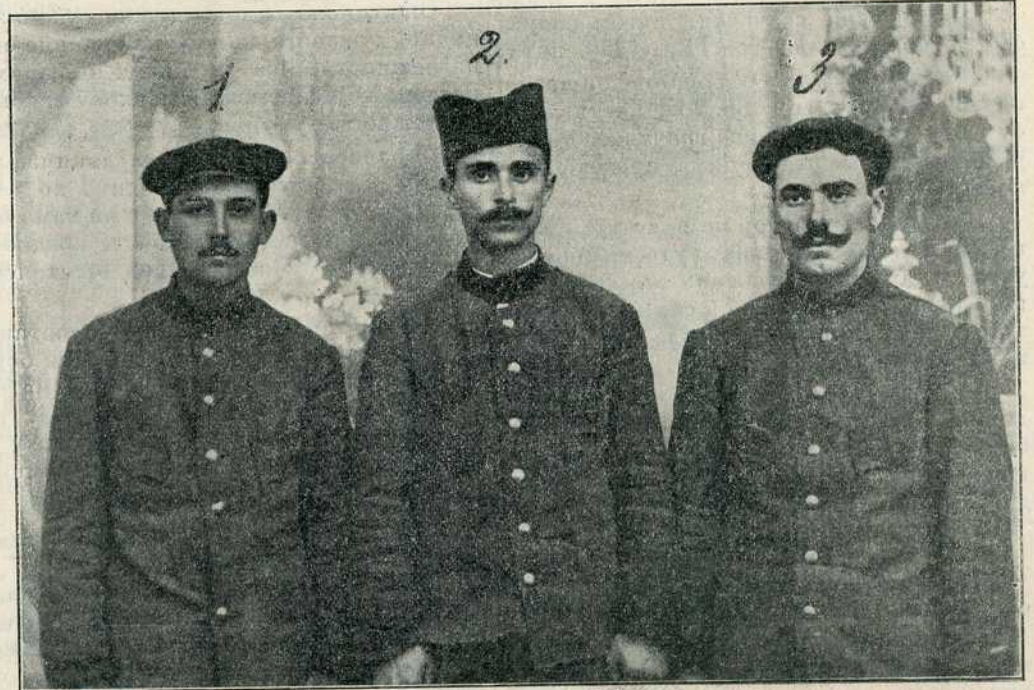
Јован Томић, тежак из Вратарнице, налазио се у притвору код зајечарског првостепеног суда због убиства, али је 12. тек. м-ца пред вече побегао и до сада се није могао пронаћи. Јован је стар 55 година, висок, танка стаса, косе црне, проседе, подшишаних бркова, без особених знакова. Одело има од црног шајка, на ногама опанке; при себи има сребрн сахат са ланцем од месинга. Нека га све полицијске и општинске власти најживље потраже и пронађеног стражарно упуте зајечарском првостепеном суду с позивом на Бр. 18499.

Исидор Ивановић, келнер из Новог Села у срезу студеничком, који је код начелства окр. крушевачког одговарао за покушај преваре, побегао је из притвора. Исидор је стар 24 год. добро је развијен, црмоња т, црних бркова, брија се, у одећу је грађанском, са поцепаним ципелама и половним црним шепиром. Пронађеног Исидора ваља стражарно спровести поменутом начелству с позивом на депешу Бр. 9591.

Непознати крадљивац ноћу између 10. и 11. т. м-ца обио је дућан Војина Мићића, бакалина из Крагујевца, и однео: 5 бушених дуката, 90 динара у новчаницама од по 10 динара, 70 динара у сребру и 20 динара у ситном новцу; за тим, 1 златан и 1 сребрн женски сат, 1 пар сребрних миђуша са дијамантима и 3

Крађа стоке. Ноћу између 10. и 11. т. м-ца непознати крадљивац обио је тор Алексе Мићића, тежака из Речке у срезу неготинском, и отерао 10 комада белих оваца. Начелник среза неготинског, депешом Бр. 11659, моли да полицијске и општинске власти трагају за крадљивцем и покрађом, као и то, да га о резултату трагања извести.

Софији, но не уме да покаже код кога. Како је он посве сумњив, то га је кварт варошки Управе града Београда казнио као скитницу са 20 дана затвора с тим, да му се изнесе фотографија у «Полицијском Гласнику.» Скреће се пажња свима полицијским и општинским властима, а приватни се моле, ако што знају ближе о овој личности, да извести поменути кварт с позивом на Бр. 13449.

Сидеров

Карадимов

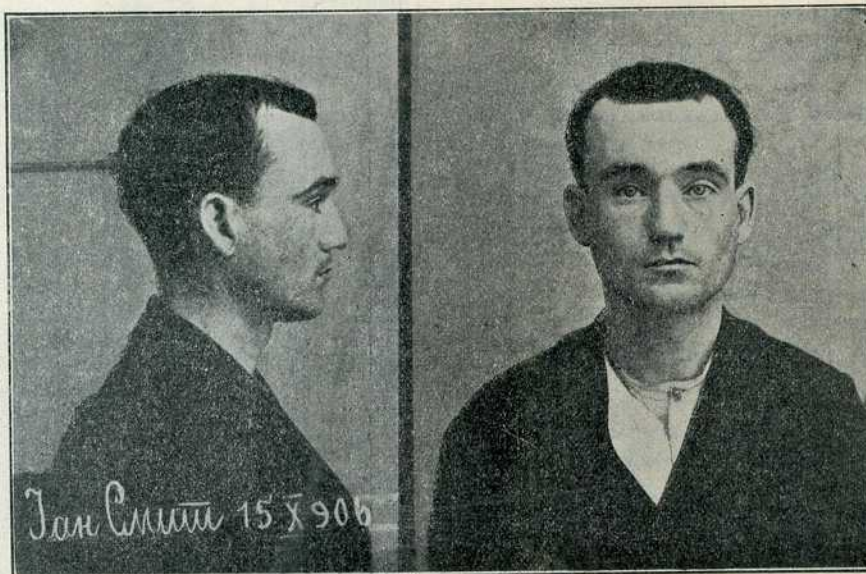
Јанеф

КО ЈЕ ОВО?

У притвору Управе града Београда налази се лице, чију фотографију износимо, и које је

СКРЕЋЕ СЕ ПАЖЊА

Ђорђе Сидеров, Јанко Карадимов и Атанасије Јанеф, по казивању бугарски војни бегунци, већ месец дана налазе се у Ваљеву, али никако нису хтели наћи себи рада, већ су се 4. т. м. са једним тамошњим мештанином погодили за 4 наполеондора, да их овај преко Шапца преведе за Аустро-Угарску. Овај је то покушао, али кад су дошли у Владимирце, он извести средску власт, пошто је у њих посумњао да су неки дефранданти или крадљивци, те су тако сиречени у својој намери и враћени у Ваљево. Сидеров и Јанеф су по казивању, грчке народности, а Карадимов бугарске. Сидеров има на челу више левог ока белегу од посекотине, а говори добро и француски. Да би се могло сазнати, да ли су ова лица у пролазу кроз Србију извршила где какво казнимо дело, као и то, да ли су они заиста те личности, за које се издају, начелство округа ваљевског, актом Бр. 13667, послао је уредништво њихову фотографију с молбом да се она изнесе у «Полицијском Гласнику.» Стога се скреће пажња свима полицијским и општинским властима, да у горњем смислу поднесу потребне извештаје поменутоме начелству.

златна прстена. Скреће се пажња полицијским и општинским властима на ову покрађу и препоручује им се, да за покрађом и крадљивцем трагају, па о резултату извести начелство округа крагујевачког с позивом на депешу Бр. 16.425.

изјавило, да се зове Јан Смит, родом из Њу-Јорка. Јан је стар око 20 година, сувоњав, средњег стаса, граорастих очију, говори енглески и по мало немачки. Код себе нема никаквих исправа, а каже да је био келнер у